

Does the Restoration of Communion between Constantinople and the Greco-Catholic Church of Kiev Require a Break of Communion with Rome?

Bishop Vsevolod (Majdansky) of Scopelos

Підсумок статті

Владика Всеволод (Майданський) первоієрарх Української Православної Церкви в Америці (Вселенський Патріархат) у цій статті під заголовком «Чи відновлення евхаристійного спілкування з Царгородом вимагає зірвання з Римом» пише, що він відчуває особливіший обов'язок працювати для єдності Української Церкви під омофором Царгородської Патріархії. Він твердить, що до тепер, Царгород не втручався в справи його юрисдикції. Владика описує співпрацю з греко-католиками в Північній Америці, як рівнож свою працю в краєвій комісії для діалогу між православними і римо-католиками в Америці. Автор вважає, що тоді коли православні і римо-католики вже кільканадцять років роблять поважні заходи в справі поєднання, українці подекуди навіть не є свідомі про стан цього діалогу. Під час промови в Торонті дня 1-го грудня, 1989, владика Всеволод вперше запропонував, щоб Київська Церква (православна і греко-католицька) була з'єднана рівночасно із Римом та Царгородом. Так як після подій 1054 р. Київ на якийсь час далі зберіг спілкування із двома цими осідками, чи не можна би привернути єдність Київській Церкві ще заки Рим і Царгород вповні примирилися? Владика тоді детально

описує деякі новіші події, які відносяться до українського екуменізму. Далі, він підкреслює, що коли міжнародні православні і католики вважають себе за «Церкви-сестри», це носить за собою певні наслідки. Вірні мають право вимагати поступу в справі поєднання. Автор описує два документи міжнародного діалогу, які відкидають уніятизм як спосіб для з'єднання Церков. Він тоді звертає увагу на примирення орієнтальних православних (т.зв. «монофізитів») і східних православних в Антіохійській Церкві, й твердить, що це може служити взірцем для поділеної Київської Церкви. У випадку того примирення, евхаристійне спілкування повернуто, незважаючи на те, що обидві вищезгадані Церкви затримали окремі церковні структури. У випадку примирення східньої і орієнтальної Церков також не було мови про те, щоб вимагати від орієнтальних прийняття соборів після Єфеського (431) бо апостольська віра в цих Церквах тотожня. Чи не можна застосувати подібний принцип відносно прийняття пізніших католицьких соборів православними?

Introduction

During my episcopal *cheirotonia* five years ago, Archbishop Iakovos formally exhorted me in these words: "It is your duty to promote in every way the Unity of the fragmented Ukrainian Church under the Holy Omophorion of the Ecumenical Patriarch of Constantinople." I have been pursuing this lofty goal ever since. And I soon discovered that fear is the most important factor in our divisions. Ukrainians as a people are insecure to begin with; we have almost always been acted upon, rather than acting ourselves; so we tend to be afraid to accept responsibility, afraid of anyone else who acts responsibly, and always frightened that someone is trying to deprive us of what little we seem to have. These fears are very destructive.

This lack of self-confidence frequently manifests itself in loud bravado, making fantastic assertions with little content and then expressing amazed outrage that the world in general does not

take such assertions seriously. The history of our ecclesiastical divisions in the twentieth century is filled with such episodes.

Ukrainian jurisdictions in the diaspora—including the Greco-Catholics—have often tried to detach parishes and clergy from one group in favour of another group. My own diocese lost a significant number of parishes during the old age of Metropolitan Bohdan, who suffered from Alzheimer's Disease. Kyr Bohdan's illness naturally impeded the diocesan administration, and other jurisdictions sought to attract the parishes and clergy. After Kyr Bohdan's repose, my predecessor sought to regain these parishes and others as well. Such competition only results in a defensive attitude on the part of each faction, constantly wary of all the others. So I resolved that I would not accept parishes or clergy from other functioning jurisdictions, but rather dedicate my work to the effort to promote *corporate* unity.

I soon discovered that very few people were actually reluctant to have Eucharistic Communion with the Great Church of Constantinople, or unwilling to enjoy the protection of the Holy Omophorion of the Ecumenical Patriarch. Rather, they were and are afraid that their particular organization and hierarchical structure would somehow be threatened, and that the goods (both spiritual and temporal) which they had acquired with much difficulty would be endangered.

This fear has never had any substance. If anything, the Ecumenical Throne might have been remiss in giving my diocese and that of the Johnstown Orthodox Jurisdiction *too little* attention. We are about to celebrate the diamond jubilee of my diocese, and I am unable to find any record of any occasion when Constantinople ever imposed anything on us. The Ecumenical Throne has always permitted us to elect our own bishop, and has never refused to confirm the elected candidate; and the Ecumenical Throne has never interfered in our administration, or asked us for money(!)... Constantinople has responded whenever we asked for help, and has given us a proud standing among our brothers and sisters of the other Orthodox Local Churches; the Ecumenical Throne has certainly never threatened us in any conceivable way.